

estrella immutable que, ahora tingués mil rostres i mil formes diferents.

Franck utilitzà el cinema per tal de plasmar-hi la bellesa de la terra i de les muntanyes. La seva primera pel·lícula, realitzada l'any 1925, va ser "La muntanya sagrada" i tenia com a protagonistes Leni Riefenstahl i Louis Trenker.

Leni Riefenstahl és un nom molt important en el cinema alemany dels anys 20 i 30. Fou criada a les muntanyes bàvares i tenia la vocació dels cims alpins. Va ser actriu i ballarina i ballava amb un extraordinari sentit del ritme que va aprendre a l'esport. Tot just per la seva passió per l'esport i per la seva condició d'actriu, va ser escollida per Arnold Franck a protagonitzar "La muntanya sagrada". Leni Riefenstahl va fer amb Franck cinc pel·lícules més; "El gran salt" 1927, "Presoners de la muntanya" 1929, "Tempesta sobre el Montblanc" 1930, "Borratxera de neu" 1931 i "SOS Iceberg" 1933, com a actriu però de seguida va passar-se a la direcció. Realitzarà "Tiefeland", inspirada en "Terra Baixa" d'Àngel Guimerà, però sobretot "Olimpiada" va ser un extraordinari documental sobre els Jocs Olímpic de Berlín, considerat com el millor film que s'ha fet sobre l'Olimpisme. Però, malauradament, la seva carrera cinematogràfica va truncar-se per la política i per la situació que viure a l'Alemanya pre-nazi i nazi.

Amb "La muntanya sagrada" el doctor Franck i el cinema alemany descobrien el cinema muntanyenc ja que l'actor Louis Trenker continuà el camí de l'esquidorsguionista-director i realitzà una gran pel·lícula que té com a fons els Alps i que és una tragèdia d'uns escaladors, titulada "El fill perdut"

Amb "La muntanya sagrada", malgrat d'altres intents anteriors de cinema muntanyenc (Víctor Sjöstrom va localitzar a Islàndia una novel·la de Sigur Jonsson i Maurice Stiller va dirigir "Presoners de la neu"), Franck va establir les bases estètiques, genèriques i fins i tot comercials del que és el cinema muntanyenc.

Cinc anys després de "La muntanya sagrada", l'any 1930. Arnold Franck va fer una altra obra important: "Tempesta al Montblanc"; i un any abans havia realitzat "Presoners de la muntanya". L'any 1931 dirigí "Borratxera de neu" i l'any 1934 "Or a la muntanya". Franck és el fundador d'aquest cinema muntanyenc que trenca els lligams de les històries banals i que treu la càmera a la Natura. Tanmateix com el gran documentalista anglès Flaherty - autor entre d'altres de "Nanuk, l'esquimal"-, Frank va treure les càmeres a l'exterior i al camp i a les muntanyes per tal de respirar l'aire pur dels boscos. En el seu cinema, els grans escenaris naturals no són les decoracions ni les boques dels escenaris teatrals per a les interpretacions, sinó que són els veritables protagonistes.

Quan ell començà a dirigir, el cinema encara no parlava, era mut i per això la imatge tenia tot el seu gran poder de suggestió, sense la competència dels sorolls i de les seves veus i de la música. Era un cinema a fotografia nua i per això al nom d'Arnold Franck s'han d'afegir els dels operadors Alleier, Angst i Schneeberger, els quals van ésser, juntament amb Leni Riefenstahl i Louis Tenker, el gran equip de